

MACSKA
A VÁROSBAN

NICK BRADLEY

MACSKA
A VÁROSBAN

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Nick Bradley: *The Cat and the City*
First published in hardback in Great Britain
in 2020 by Atlantic Books,
an imprint of Atlantic Books Ltd.

This edition is made by agreement with Johnson & Alcock Ltd.

Fordította
Bujdosó István

Szerkesztette
Böröczki Tamás

Borítóterv
Booksy

Illusztrációk
Mariko Aruga

ISBN 978-963-636-735-0

Minden jog fenntartva

© Nick Bradley 2020
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Bujdosó István 2025

Szüleimnek, mindenért...
...és fivéreimnek, a többiért

Tartalom

Tetoválás	11
Elhullott szavak	28
Street Fighter II (Turbo)	67
Szakura	89
Isikava nyomozó: 1. számú feljegyzés	109
Kínai írásjegyek	119
Őszi falevelek	146
Copycica	177
Bakeneko	201
Isikava nyomozó: 2. számú feljegyzés	219
Omacuri	232
Trofallaxis	250
Hikikomori, Futoko és Neko	273
Isikava nyomozó: 3. számú feljegyzés	312
Megnyitóünnepség	320
 Köszönetnyilvánítás	 341
 Japán kifejezések és fogalmak	 345
magyarázata	

青猫

萩原朔太郎（大正12年）

この美しい都會を愛するのはよいことだ

この美しい都會の建築を愛するのはよいことだ

すべてのやさしい女性をもとめるために

すべての高貴な生活をもとめるために

この都にきて賑やかな街路を通るのはよいことだ

街路にそうて立つ櫻の竝木

そこにも無数の雀がさへづつてゐるではないか。

ああ このおほきな都會の夜にねむれるものは

ただ一疋の青い猫のかげだ

かなしい人類の歴史を語る猫のかげだ

われの求めてやまざる幸福の青い影だ。

いかならん影をもとめて

みぞれふる日にもわれは東京を戀しと思ひしに

その裏町の壁にさむくもたれてゐる

このひとのごとき乞食はなにの夢を夢みて居るのか。

Hagivara Szakutaró: *A kék macska*

Rajongva szeretni e várost jó dolog
Csodálni házait ugyanúgy jó
Kedves nők lágy lépteit
Nemes lelkek folyamát
Mint hömpölyögnek népes utcákon át
Cseresznyefák sorfala közt
Hol az ágon verébhád dalol.

E hatalmas város éjében
Csak egy kóbor kék macska árnya pihen
Macskaárny dalolja az emberiség bús dalát,
A boldogság kék árnya ő, melyért szívem eped.
Árnyakat kergetek szüntelen
Tokiót vágytam, ha hó is takart mindent
De lásd, sikátorban, dideregve,
Rongyos koldus dől a falnak némán –
Mondd, álmodik-e még? Talán.*

(1923)

* Nick Bradley angol fordítása alapján fordította Bujdosó István.

Tetoválás

Kentaró ajkához emelte a forró kávéscsészét, és ráfűjt a gomolygó gőzre. Tetoválószalonja hátsó helyiségében halvány fény derengett, és a laptop képernyőjének kékes ragyogása fakó árnyakat rajzolt piszkosfehér borostájára. Szemüvegében egy weboldal hosszú linklistája tükröződött, mely lassan gördült fölfelé. Keze vezetékek nélküli egeret markolt, melynek gombjait zsíros ujjnyomok pettyezték. A kávé túl meleg volt még. Letette hát az asztalra, épp a poháralátét mellé, és lustán megvakarta az ágyékát.

Rákattintott az egyik linkre, a következő pillanatban már meg is jelent egy betöltőszáv.

Aztán rövid szünet, és elindult a webkamerás élő közvetítés. A képernyőn egy hálósoba volt látható. Parányi lakás, a polcokon jogi tankönyvek. Biztos valami egyetemista lakik itt. Az ágyon egy ölelkező pár. Csókolóztak. Meztelenül. Mintha nem is létezne körülöttük világ.

Kentaró csak ült, és nézte őket. Aztán lehúzta a sliccét, és benyúlt.

Ekkor szólalt meg az ajtó feletti csengő. Kentaró ledermedt.

– Hahó? – hallotta egy lány hangját az ügyféltérből.

– Bocs, egy pillanat! – Lecsapta a laptop fedelét, gyorsan összeszedte magát, és kiment, hogy fogadja a vendéget.

Az ajtóban egy középiskolás lány állt. Első ránézésre teljesen átlagosnak tűnt. A szokásos matrózblúzos egyenruha volt rajta hosszú fehér zoknival, és bubifrizurát viselt. A haját viszont szőkére festette, hogy valamelyest kitűnjön

a többiek közül, de manapság mindenki ezt csinálta. Végzősnek látszott. Valószínűleg csak tévedésből nyitott be ide.

– Miben segíthetek, kisasszony? – Kentaró igyekezett elővenni a legjobb modorát.

– Tetoválást szeretnék – szegte fel az állát a lány.

– Ó, kisasszony... Megkérdezhetem, hogyan talált rá erre a szalonra?

– Egy barátom ajánlotta.

– Akit úgy hívnak, hogy...?

– Az nem lényeges. Tetoválást akarok – mondta a lány, és már indult is volna befelé.

De Kentaró a falhoz támasztotta a kezét, és elállta az útját.

– Kisasszony, ne butáskodjon. Maga még túl fiatal a tetováláshoz.

A lány a karjára pillantott.

– Tizennyolc vagyok. És ne hívjon kisasszonynak!

Kentaró zavartan leengedte a kezét.

– Biztos, hogy alaposan átgondolta ezt?

– Igen. – A lány mélyen a szemébe nézett. – Tetoválást akarok.

– Talán jobb lenne, ha most szépen hazamenne, és pár napot várna még a döntéssel.

– Már eleget gondolkodtam rajta. Tetoválást akarok, és kész.

– De lehetnek bizonyos tényezők, amiket esetleg nem vett számításba. Nem mehet majd például *onsenbe*.

– Nem vagyok oda a termálfürdőkért.

– Az emberek esetleg jakuzának nézik majd. Ami ijesztő is lehet egy ilyen szép leányzó esetében, mint maga.

A lány a szemeit forgatta.

– Nem érdekel, mit gondolnak mások. Tetoválást akarok.

– Drága mulatság, akár hárommillió jenbe is kerülhet.

– Van pénzem.

– Nézze, én itt *teborit* csinállok, vagyis hagyományos módon dolgozom, kézzel. Nem vagyok olyan kontár, mint a sibujai selyemfiúk a cuki kis gépeikkel. Néha még azok a kemény gengszterek sem bírják ezt a fájdalmat, akik idejárnak.

– Én bírom a fájdalmat – mondta a lány, és megint mélyen Kentaró szemébe nézett. A férfi ekkor vett észre valamit a pillantásában: egy olyan lágy, szinte áttetsző, zöldes ragyogást, amit japán ember tekintetében még soha nem látott.

– Na, arra kíváncsi vagyok... – fordította meg Kentaró az ajtón a kis táblát, hogy kifelé a ZÁRVA felirat látsszék, és intett a lánynak, hogy kövesse. – Jöjjön ide hátra, megbeszéljük.

Azzal felkattintotta a mennyezeti világítást, és beléptek a hátsó helyiségbe. Itt volt az ágyyszerű asztal, amelyen az ügyfelek feküdni szoktak, a falakat pedig rengeteg fénykép borította korábbi kliensekről: sziszegő sárkányok, tádogó koj pontyok, félmeztelen nők, sintó istenek és míves *kandzsik*, amelyek az ügyfelek meztelen hátát, fenekét vagy karját díszítették. A többségük valóban jakuza volt.

Kentaró egy öreg aszakuszai mestertől tanulta a szakmát, és mindenki tudta róla, milyen komolyan veszi a művészetet. Semmit sem szeretett jobban, mint tiszta bőrfelületre tetoválni, az emberek testét használva vászonként, történeteket életre hívni tintával. Az egyetlen, ami megközelítette az emberi testen létrehozott remekmű alkotásának örömét, az a főlény volt, amit a gengszterek felett érzett, akiken dolgozott.

„Ez most egy kicsit csípni fog” – mondta nekik. Mire ők: „Ne aggódj, bírni fogom.”

Persze, mind ezt mondják.

Aztán amikor munkához látott, rögtön érezte a fájdalmakat a mozdulataikban, az izmaik finom rezdülésében, ahogy a fogukat csikorgatták, míg ő a mesterétől tanult hagyományos technikával, a fémtűkkel szelíden faragta

a testüket, örökre rájuk festve kezének nyomát. Hatalmas elégtétel volt ez számára, felette állni e királyoknak, az alvilág urainak. Kreatív zsenijét pedig senki nem mert megkérdőjelezni. Csakis ő dönthette el, milyen kép és milyen történet válhat eggyé az ügyféllel, s lesz annak szerves részévé olykor még az illető halála után is. Ha valamelyikük a Kórbonctani Múzeumnak adományozta a bőrét, a tetoválást kivágták belőle a hamvasztás előtt, gondosan kezelték és eltárolták. Kentarónak számos munkája díszelgett már a múzeumi vitrinekben.

Tudta, hogy ő a legjobb, és ezt a jakuzák is elismerték. Nagyra tartották mint művészt. Női ügyfelei viszont alig akadtak, a női jakuzák is máshová jártak.

Most viszont itt állt előtte egy nő, aki láthatólag a kliense akar lenni.

– Hova üljek? – kérdezte a lány.

– Egy pillanat! – Kentaró odahúzott egy széket a sarokból a sajátja mellé. – Tessék, foglaljon helyet!

A lány óvatosan leült, két kezét az ölébe ejtette.

– Szóval, milyen tetoválást szeretne?

– A várost.

– A várost?

– Tokiót.

– Ez nem éppen... szokványos.

– Na és? – villant megint a lány szeme.

– És hová szeretné?

– A hátamra.

– Na, az nem lesz egyszerű...

– Nézze, uram! Meg tudja csinálni, vagy sem?

– Persze hogy meg. Semmi szükség erre a goromba hangnemre. Csak ki kell találnom, hogyan. – Állát a kezére támasztotta, rápillantott a lecsukott laptopjára, majd hirtelen eszébe ötlött valami. – Várjon csak egy kicsit!

Felnyitotta a laptop fedelét, és türelmetlenül csapkodta a billentyűzetet, míg a gép ismét életre kelt. Aztán megint bejött a webes közvetítés képe: egy lány eltorzult arca látszott, akit éppen hevesen döngöltek hátulról. A laptop hangszórójából fojtott nyögések törtek elő.

Kentaró villámgyorsan bezárta a böngészőt.

Az arca szinte lángolt. Lopva a mellette ülő lányra pillantott, aki viszont a falra kitett fotókat nézegette, Kentaró korábbi ügyfeleinek tetoválásait. Ezt megúsza. Hajsza! híján.

Nyitott egy új böngészőt, és rákattintott egy könyvjelzőre, ami a Google térképhez vezetett. Amint betöltött, beírta a keresősávba: „Tokió”. A térkép ráközelített, és a város képe jelent meg előttük. Kentaró műholdas nézetre váltott, tovább nagyított, és feltűntek a részletek is: utak, utcák és épületek rácsozata, keskeny sikátorok mentén kígyózó csatornák, a széles öböl és a vasúti sínek erezete, amelyek nap mint nap emberek millióit pumpálták a város testébe.

– Ez lenyűgöző – mondta a lány. – Ezt kérem a hátamra.

– Az lehetetlen – felelte Kentaró.

– Azt mondták, maga a legjobb – sóhajtott a lány. – Tévedtek volna?

– Ezt senki sem tudná megcsinálni.

– Biztos vagyok benne, hogy van az a pénz.

– Ez nem pénzkérdés. Hanem képesség kérdése. Én vagyok az egyik utolsó igazi *horisi* Tokióban.

– Akkor? Mi a gond?

– Időbe telik. Ez legalább egy év, de ha jobban belegondolok, inkább négy. – Levette a szemüvegét, és izzadt tenyerével megdörzsölte az arcát.

– Nekem van időm.

– Fájni fog! – Kentaró elfojtott egy mosolyt.

– Mondtam már: bírom a fájdalmat.

– Meztelenre kellene vetkőznie, és arccal lefelé feküdni az asztalon.

– Nem gond. – A lány rögtön el is kezdte kigombolni az ingét a szégyenlősség leghalványabb jele nélkül.

Kentaró forró keménységet érzett a gyomrában, és gyorsan a padlóra szegezte a tekintetét. Aztán kilépett a fürdőszobába, hogy hozzon egy flakon babaolajat. Erre amúgy semmi szükség nem volt, de az az ötlete támadt, hogy ürügyként használhatja arra, hogy megérintse a lány testét. Közben eszébe jutott a mestere, aki bizonyára forog a sírjában, ha látja ezt a babaolajas trükköt. Mire visszaért, a lány már ott feküdt az asztalon anyaszült meztelen, arccal lefelé. Kentaró alig hitt a szemének. A bőre hibátlan volt. Makulátlan. Hátának alsó részén az izmok finoman vezettek kerek csípőjéhez, majd tovább az erős, formás combok felé. Nagyot nyelt, ahogy közelebb lépett.

– Khm... be kell kennem a hátát olajjal.

– Ahogy gondolja.

A lány kicsit fészkelődött.

Kentaró kinyomott egy adag olajat a jobb kezébe. A flakon fíngó hangot adott, mire ő majdnem bocsánatot kért, de gyorsan meggondolta magát. Visszatette a kupakot, és lassan elkezdte bedörgölni az olajat a lány bőrébe, ami megcsillan a lámpák fényében, és az a forróság, amit Kentaró az imént a gyomrában érzett, szép lassan megindult lefelé.

– Szóval... hogy hívják?

– Naomi.

– Hm, Naomi... nagyon szép név. És... van barátja?

A lány egy kicsit oldalra fordította a fejét, és zöld szeme keményen Kentaróra szegeződött. Kentaró egy pillanatra meglátta a lány mellét.

– Na, ide figyeljen, öreg! Hagyjuk a hülye dumát! Én te-toválásért jöttem ide, semmi más nem érdekel. Láttam, mit bámult a laptopján. De nekem mindegy, felőlem mindenki

azt csinál, amit akar. Mondjuk, nem tudom, mit szólna az a párocska, ha megtudnák, hogy a webkamerájukon keresztül maga leskelődik utánuk. Ezen talán elgondolkodhatna kicsit. De engem hagyjon ki a perverzióiból. Én itt fizetek egy szolgáltatásért, úgyhogy lesz szíves szakemberhez méltóan viselkedni. Érthetően fejeztem ki magam?

Kentaró olajos keze ernyedten lógott a levegőben.

– Mi? Leskelődés? Webkamera? Fogalmam sincs, miről beszél...

– Hagya a süketelést! Nem vagyok kíváncsi rá. – A lány visszafeküdt. – Amúgy meg lent van a slicce.

Kentaró lenézett a nadrágjára, gyorsan felhúzta a cipzárt, és munkához látott.

Kentaró mindig is igazi mestere volt a szakmájának. Képes volt órákig egyetlen pontra koncentrálni, és általában az ügyfél kért szünetet, mielőtt ő elfáradt volna. Amikor tetovált, minden tudását és szenvedélyét beleadta a munkába, és a kollégák is mind elismeréssel adóztak precizitásának.

Naomi a következő hónapokban rendszeresen felkereste, valahányszor csak ideje engedte. Kentaró pedig mindig örömmel fogadta. Aszakusza legjobb késárusaitól vásárolt, különlegesen finom tűkkel dolgozott.

Elkezdte felvinni Tokiót a lány bőrére: a hátára, vállára, a két karjára, a fenekére és a combjára. Az utakkal kezdte, az épületek körvonalával, a folyók szalagjaival. Először csak a körvonalakat rajzolta meg, a színezésen csak később fog gondolkodni. Először Tokió sziluettjét kell megalkotnia, a város üres, csontvázszerű körvonalait, csak ezután jöhet majd az árnyékolás, a részletek kidolgozása. A teljes mű valóban évek alatt készülhet csak el, így Naominak rendszeresen el kell jönnie, ő pedig minden alkalommal csak

egy-egy részletet fog tudni tökéletesíteni – arról nem is beszélve, hogy figyelembe kell venni a lány tűrőképességét is, mármint a fájdalom terén.

Kentaró teljes odaadással vetette bele magát a város megmintázásába. Mint mindig, most is hagyományos *tebori* technikával dolgozott: fémtűivel mélyen véste be a vonalakat Naomi bőrébe. A lány kétségkívül az egyik legkeményebb ügyfél volt, akivel valaha dolga akadt. Meg se rezzen a fájdalomra. Kentaró nagytűt erősített a szemüvegére, hogy a legapróbb részleteket is tökéletesen kidolgozhassa, mikroszkopikus pontossággal formálva meg minden elemét a városnak, amely távolról nézve is megőrizte szerkezetét.

Egyetlen dolog okozott nehézséget: egyszerűen képtelen volt fejben tartani a város egészét munka közben. Mindig csak egy-egy részletre tudott összpontosítani, és a laptopján kinagyított térképre kellett támaszkodnia. Korábbi munkáival ellentétben, amelyeknél alkotás közben mindvégig látta maga előtt a teljes képet, Tokió makroszkopikus léptéke túl sok volt ahhoz, hogy az emberi elme egyszerre képes legyen befogadni.

Már a körvonalak kialakítása is több ülést vett igénybe. Az utolsó részlet, amelyet befejezett, a saját szalonja volt Aszakuszában. Úgy tervezte, hogy magát a szalon tetejét üresen hagyja, hogy ott, a hagyományoknak megfelelően, a saját szignóját helyezze majd el.

Miután a város körvonalait fekete tintával már megrajzolta, megkezdődött az árnyékolás és a színezés. Sibujával kezdte.

– Hm... – állt le elgondolkodva.

– Mi a baj? – kérdezte Naomi, kissé felemelve a fejét.

– Azon tűnődöm, hogy a sibujai nagy kereszteződésbe tegyünk-e embereket, akik épp átsietnek a zebrán, vagy inkább álljon mindenki a járdán a zöld jelzésre várva.

– Nem kérek embereket.

– Hogyan?

A lány visszahajtotta fejét az asztalra, és lehunyta a szemét.

– Csak a várost akarom. Emberek nélkül.

– De a város nem létezik emberek nélkül.

– Az engem nem érdekel. Az én hátam, az én tetoválásom. Én fizetek.

– Hm...

Kentaró érezte, hogy felhorgad benne a büszkeség. Igaz, hogy Naomi pontosan fizetett, és kiváló ügyfél volt. Ő viszont Tokió egyik legjobb tetoválóművésze, és az ügyfelei mindig elfogadták a javaslatait, nem akarták ők megmondani, mit tegyen, és mit ne tegyen. A kérés sértette a benne élő művészt, de ahogy a japán mondás tartja: *kjaku-szama va kami-szama deszu* – az ügyfél isten.

A lány nem akar embereket. Rendben. Az állatok viszont nem emberek, ugyebár?

Magában elmosolyodott, és rajzolt egy kicsi, háromszínű macskát, pontosan a sibujai Hacsikó-kutyaszoborral szemközt. Aztán folytatta a munkát.

Ahogy haladt az árnyékolással, Kentaró kezdett egyre jobban becsavarodni.

Naomi munka közben szóval tartotta, arra kérve, meséljen neki a városnak azokról a részeiről, amelyeken éppen dolgozik. Azt is megmondta, hogy melyik évszakot szeretné az egyes helyszínekhez, Kentaró pedig vörösre színezte az őszi juharfákat, élénksárgára a páfrányfenyőket, vagy halvány rózsaszínes fehérre a szakurát az Ueno parkban tavasszal.

– Most hol tartasz? – kérdezte Naomi.

– Ginzánál. Épp most fejeztem be a Nakagin-tornyot.

– Remek. Ginzában legyen tél!

– Értettem – mondta a férfi, és elkezdte megfesteni a finom, fehér havat, amely az éjszaka csendjében hullott. A város a keze alatt szép lassan évszakokból szőtt, színes takaróvá formálódott.

Gyakran megesett, hogy miután Kentaró egy városrészt kidolgozott, és mesélt róla Naominak, a lány a következő alkalommal úgy tért vissza, hogy közben fel is kereste a helyet. Ilyenkor apró ajándékokat is hozott: édességet Harajukuból, *gjozát* Ikebukuróból... Kentaró az ilyesmitől mindig zavarba jött, és érezte, hogy az arcát előnti a pír.

Volt, hogy zöld teát kortyolgattak együtt, Naomi pedig elmesélte, miket látott, mit tapasztalt: beszélt az új olimpiai stadion építéséről, amely mellett elsétált, vagy az adott városrészben látott emberekről, akik ott éltek hétköznapi életüket. Kentaró csendben hallgatta, sosem szakította félbe.

Egy alkalommal, egy hosszabb munkamenet szünetében, míg ő a szerszámaikat tisztogatta, Naomi rámutatott egy vastos művészeti albumra, amely Utagava Kunijosi *ukijo-e* nyomatait tartalmazta, és erről kérdezett. Kentaró levette a könyvet a polcról, és megengedte a lánynak, hogy egy fotelban üldögélve átlapozza. Utagava mindig is inspirálta őt. Még annak idején a mestere mutatta meg neki ezeket a munkákat, és hónapokon át gyakoroltatta vele a nyomatok másolását, mielőtt még egyáltalán tűt foghatott volna a kezébe. Naomi az ölébe fektette a könyvet, és lassan forgatta a lapokat.

– Ezek elképesztőek! – mondta. Alaposan szemügyre vett minden képet, és ujjával időnként végigsimított a macskák és csontvázszerű démonok vonásain.

– Bizony, ő valódi legenda volt – sóhajtott Kentaró.

– Ezt imádom! – koppintott Naomi az egyik lapra, és Kentaró odanézett. Az az udvari jelenet volt, amelynek hátterében egy kísérteties macskafej lebegett. Macskák ágaskodtak két lábon, emberként táncoltak, fejükön zsebkendővel, karjukat széttárva.

– Aha... – Kentaró elfojtott egy kuncogást, eszébe jutott az az aprócska csíny, hogy egy helyütt ő is épp egy macskát tetovált a lány hátára.

– És ezt nézd! – emelte fel Naomi a könyvet. – Macskákka változtatta a kabukiszínészeket!

– Ez valóban különleges történet – mondta Kentaró. Letette a szerszámokat, és odalépett a lány mögé, hogy a válla felett a könyvbe pillanthasson.

– Meséld el! – kérte a lány, s közben felnézett rá azokkal a különösen zöld szemekkel.

– Hát, tudod, akkoriban a kabuki vad és féktelen mulatság volt, mondhatjuk úgy is, hogy tulajdonképpen orgia lett belőle.

– Jól hangzik – vigyorgott Naomi pimaszul.

– Nos, a kormány nem így gondolta. Úgyhogy egyszerűen betiltották a kabukiszínészek mindennemű művészi ábrázolását.

– Ezt a hülyeséget!

– Hát, igen. Mindenesetre Utagava ezért helyettesítette macskákkal a színészeket, így játszotta ki a cenzúrárt.

– Ravasz. – Naomi megint a képet nézte, amelyen három kimonós macska ült egy alacsony asztal körül, épp samiszenen játszottak.

– A mesterem rajongott érte.

– És hol van most a mestered?

– Meghalt. – Kentaró a falon lógó fényképre mutatott. – Ő volt az, ott.

Naomi egy mogorva férfit látott a képen Kentaróval, aki jóval fiatalabb volt, mint most. Itt álltak ugyanennek a szalonnak az ajtajában.

– Nagyon komolynak tűnik.

– Komoly is volt. Pokolian szigorú. Hajnali négykor keltem, egész nap a szalont söpörtem, meg takarítottam. Két évig hozzá se nyúlhattam a tűkhöz, és persze az ügyfelek bőréhez sem. A vén szörnyeteg! – csóválta a fejét, de azért mosolygott.

Naomi elgondolkodva nézett a férfira.

– Neked miért nincs tanítványod?

Kentaró halkán felsóhajtott, és ezúttal nyoma sem volt a szokásos leereszkedő hangnemnek.

– Hol is kezdjem...

– Mondjuk, az elején – vont vállat a lány.

– Hát, tudod... a kormányunk megint csak remek munkát végzett: rossz hírét keltette az *irezum*nak, ahogy annak idején a kabukival is elbánt a cenzúra. A tetoválást egy idő után mindenki a bűnözéssel azonosította, ezért aztán ma már szinte senki sem akarja kitanulni ezt a mesterséget. Jóllehet hajdanán nagy becsben tartották a tetoválásokat; a tűzoltóknak például mindig volt. Persze őket szerették és tisztelték az emberek, nem úgy, mint ezeket a durva gengsztereket, akik manapság mindenki előtt hencegnek a tetkóikkal. De eltértem a tárgytól... Hol is tartottam?

– Ott, hogy miért nem akar senki *horisi* lenni.

– Ja, igen! Persze, Sibujában szép számmal akadnak azért olyan amatőrök, akik mindenféle modern technikát használnak. De a *tebori* módszert már senki sem akarja megtanulni. Senki sem akar keményen dolgozni. Mindenki csak a könnyebb utat keresi. Csak éppen egyikük sem igazi művész.

– Nem úgy, mint te – mosolygott Naomi.

Kentaró elvörösödött, és a padlóra szegezte a tekintetét.

– Na, jól van, gyere! – mondta, és kiitta a teáját. – Folytassuk!

Ez volt az a nap, amikor először megtörtént.

Kentaró valahol a színezés felénél tartott, amikor tekintete végigsiklott a már korábban befejezett Sibuja negyeden. Meglátta a Hacsikó-kutyaszobrot, aztán a szeme továbbvándorolt Haradzuku sétálóutcái felé, de valami nem stimmelt. Megint a szoborra pillantott.

A macska eltűnt.

Pislogott párat, és megrázta a fejét. Talán lassan kezd rajta is erőt venni a fáradtság? Újra megnézte, de a macska tényleg nem volt ott.

Lehetséges, hogy csak képzelte, hogy azt a macskát odarajzolta a lány bőrére? Ez lenne a legegyszerűbb magyarázat. Biztos csak álmodta, hogy a kis tarka macskát odabiggyesztette, és az álom annyira élethű volt, hogy ő valóságnak hitte. Igen, biztos minden oké. Az álmok meg olykor átcsúsznak a valóságba, nem?

Ám még ugyanazon a napon, amikor a Tokió-torony körüli területtel dolgozott, egyszer csak érezte, hogy hideg borzongás szalad végig a gerince mentén. Szeme a Hamamacucsó állomástól felkúszott az utcán a torony felé, és ott, egy szűk sikátorban megpillantotta a macskát.

– Mi a...

– Minden rendben? – mozdult meg Naomi.

– Ja, ja... Persze – felelte Kentaró. A tű remegett ugyan a kezében, de sikerült összeszednie magát. Talán rosszul emlékezett, hogy hová rajzolta azt a macskát. Csak ez lehet a magyarázat. Úgy döntött, nem foglalkozik vele tovább, inkább folytatta a munkát a Tokió-torony piros-fehér mintázatával.

A következő alkalommal rögtön a macskát kereste a Hamamacucsó állomás körüli utcákban, de sehol sem találta. Aztán amikor Kicsidzsódzsi Inokasira parkjának fáit

festette, megpillantotta: a macska a park közepén található tó partján sétált.

Igen, sétált! Tisztán látszott, hogy mozog.

Kentaró ezek után már előre rettegett, amikor közeledett Naomi következő időpontja. Addig nem is tudta elkezdeni a munkát, amíg meg nem találta a macskát, márpedig olykor csaknem egy órát kellett kutatnia utána a tetovált város utcáin, mire rábukkant, és csak azután vette kézbe a tűt. Ez viszont roppantmód lassította a munkát, ami így sokkal tovább tartott, mint tervezte. Naomi sosem tette szóvá ezt, de az ülések egyre kimerítőbbek lettek, a macska szelleme pedig valósággal üldözni kezdte Kentarót. Álmaiban is őt látta, ahogy a városban bolyong, máskor órákon át ébren hánykolódott verejtékben úszva, attól rettegvé, hogy nem leli meg az éteri lényt. „Kapj el, ha tudsz! – gúnyolódott vele a macska, és rávillantotta hatalmas zöld szemét. – Ostoba vénember! Úgyse tudsz, nem tudsz!” Kentaró legszívesebben megragadta volna a nyakánál fogva, hogy jól megrázza, és erővel kikaparja, kiirtsa a művéből, a műalkotásából, az ő Tokiójából, és legfőképp az ő Naomijából.

Mert hiszen a lány most már az övé, nem igaz? Nap mint nap ott feküdt előtte, teljesen kiszolgáltatva neki.

Az egyik ülésen csaknem az egész délután azzal telt, hogy ő a macskát kereste. Végigpásztázta az utcákat, a síkátorokat, de sehol sem találta. Ekkor a megkönnyebbülés forró hullámként öntötte el a szívét: bizonyára csak kitalálta az egészet.

Am ahogy szeme végigsiklott a Roppongi negyeden, hirtelen nagyot dobbant a szíve: a macska ott volt, éppen az egyik metróból jött fel, a farkát magasra tartotta, mintha megint csak csúfot akarna űzni belőle.

Aznap mindössze harmincpercnyi kapkodó munkát tudott elvégezni, mielőtt Naominak indulnia kellett.

Kentaró már a munka végéhez közeledett Naomival, amikor rájött, mit kell tennie. Szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek, étvágya rég nem volt már, nyelni is alig bírt, és borzalmasan lefogyott. Koszos borostája bozontos szakállá burjánzott, szemei, mint két fekete tintapötty, mélyen besüllyedtek a koponyájába, és üresen bámulták a szalon falát. Azelőtt nem járt el sokat otthonról, nem volt éppenséggel társásgedvelő ember. Ideje nagy részét inkább az interneten töltötte, vagy művészeti albumokat lapozgatott, esetleg rajzolgatott. Most viszont magában motyogva rótta Aszakusza utcáit. Tempósan haladt, mígnem egyszer csak beleütközött egy lila fejkendős hajléktalan férfiba. Ettől végképp elvesztette az önuralmát, és vadul ordítózni kezdett az idegennel, aki alig győzött szabadkozni, majd gyorsan odébbállt. Kentaró most egy jó kést vásárolt Aszakusza híres pengekészítőjétől, akitől korábban mindig csak tűket vett. A mester furcsa pillantást vetett rá, de nem szólt semmit a férfi nyüzött külsejét látva, és azt sem tette szóvá, hogy Kentaró most először kért tőle olyasmit, aminek pengéje is van.

Hazavitte a kést, és jól megélezte. Végighúzta az élén az ujját, és amint egy picit is rányomta, egyből vér buggyant ki a nyomán. Aztán gyorsan az asztal alá rejtette, ahol Naomi véletlenül sem láthatta meg. Várt.

Naomi időben érkezett. Mindketten tudták, hogy ez lesz az utolsó alkalom. A lány szokás szerint most is gyorsan levetkőzött. Kentaró próbált természetesen viselkedni, amíg a lány egy nyári fesztiválról mesélt, amelyen nemrégiben részt vett, és mutatott neki néhány fotóit is. Kentaró bólogatott, mosolygott, úgy tett, mintha figyelne.

Szépen dolgozott, lázas elégedettséggel, hiszen tudta jól, hogy a valósággá lett rémálom hamarosan véget ér. Befejezte

Kita-Szendzsú színezését a lány karján, majd Aszakuszát pásztázta, keresve az utolsó üres felületet: a szalon tetejét. Ujjával követte az utat a Szenszódzsi-templom Kaminari kapujától a szalonig. Így tervezte: odapingálja a nevét az épület tetejére, jelezve, hogy a tetoválás elkészült. Aztán majd lenyúl a késért, és megteszi.

Ám amikor épp elkezdte volna felvinni az aláírását, hirtelen meglátta a macskát. Ott ült a szalon előtt.

És ekkor borzalmas bizonyosságot érzett: ha most felpillantana, és kinézne az ajtón, ott látná a macskát, amint a hatalmas zöld szemével figyeli őt.

Nyelt egy nagyot, és lehunyta a szemét.

A város képe továbbra is ott lebegett előtte. Mintha az űrből nézné. Lelki szemével, mintha egy fényképezőgéppel közelítene rá, úgy látta a Földet, Japánt, Tokiót, le egészen az utcák szintjéig. A fényképezőgép elrepült a szalon piros teteje felett, és ő meglátta önmagát, ahogy Naomi tökéletes hátán dolgozik. Ott volt rajta a város, de a fényképezőgép itt nem állt meg. Kentaró nem tudta irányítani. Most ráközelített a tetoválásra, és haladt tovább – Tokión, Aszakuszán át le egészen a szalon tetején át, ismét bele a tetoválásba. És így tovább, újra és újra, vég nélkül.

Ha nem nyitja ki a szemét, örökre így maradna, csak száguldana körbe-körbe, újra meg újra ráközelítve a városra, csapdába esve. De nem. Nem nyitotta ki a szemét.

Mert ha kinyitná, rögtön látná, hogy nincs is hely a nevének a szalon tetején. Egy valódi piros tető töltené ki a teret. Látná a várost és azt a sok millió embert, ahogy a metróállomásokon és épületekben, parkokon és autópályákon járják az útjukat, élik az életüket. A város csövekben pumpálja az ürüléküket, fémkonténerekben szállítja a testüket, és őrzi titkaikat, reményeiket, álmaikat, fájdalmukat, félelmüket. És ő sem ülne többé a képernyő másik olda-

lán, ahonnan kedvére leskelődhet. Nem. Ő is része lenne
mindennek. Ő is egy lenne közülük.

Még mindig csukva tartotta a szemét, úgy nyúlt le az
asztal alá, keze reszketve kereste a kést.

A következő pillanatban kinyitotta a szemét.

Naomi hátán az izmok megfeszültek. Önálló életre keltek.

És velük együtt a város is.